

betydelig Nedsækering af Rigsdagsmændenes Antal fremkommer, kunde blive Fører for en Vælgerdeputation til vedkommende Minister, som indtrængende henstillede, at denne Begrænsning dog i det mindste maatte komme til at gaa det lille Omraade forbi, som vedkommende beboede, saaledes at de bevarede den udmærkede Repræsentant, der ved den Lejlighed ledsagede dem til vedkommende Minister — ja, jeg har i min Praksis oplevet adskilligt af den Slags, og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kan være overbevist om, at vi i Fremtiden vil møde mere. Dermed er ikke sagt, at et mindre Antal Rigsdagsmænd ikke vilde være tilstrækkeligt. Jeg tror, man skulde være mere forsigtig, end man har været ved Omdannelsen af Valgloven, idet man efterhaands har øget Tallet. Men det er nu en Gang sket, og Vejen tilbage er vanskelig og kan i hvert Tilfælde — derom føler jeg mig overbevist — ikke vandres, uden at vi kommer ind paa en Ændring af selve Valgmaaden og dermed bort fra hele det historiske Grundlag, hvorpaa dansk Rigsdagsvalglov til syvende og sidst trods alle Ændringer hviler. Det er imidlertid, synes det mig, et Spørgsmaal af en saadan Rækkevidde, at jeg ikke ganske forstaar Betydningen af at bringe det i Forbindelse med det lille Lovforslag, som her foreligger, og som udelukkende tilsigter samtidig med, at Besparelser gennemføres paa de mange Omraader, at naa en Besparelse med Hensyn til den Udgiftspost, Rigsdagen betyder paa Statsbudgettet. Jeg kan tjene det ærede Medlem i at tilsige ham min levende Interesse for at naa til en Nedbringelse af Rigsdagsmændenes Antal, men jeg kan rigtignok ikke love ham at beskæftige mig med denne Sag i Forbindelse med det her foreliggende Lovforslag. Jeg forstaar fuldt vel, at her kan lyde Røster, som ogsaa har lydt i Aften om, at det Arbejde, Rigsdagsmanden udfører, er sin Løn værd, og jeg vil ønske, at man fra alle Sider, ogsaa indenfor Pressen, vil bidrage til en Omvurdering af dette Arbejde i Vælgerens Øjne. Jeg tror, man gjorde det offentlige Liv en Tjeneste og en god Tjeneste derved, men at skride til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal i Forbindelse med denne Sag tror jeg rigtignok ikke lader sig gøre. Jeg kan derfor heller ikke give noget Løfte om at beskæftige mig med dette Problem paa nærværende Tidspunkt. Hvis vi i den kommende Tid — og det er der jo adskilligt, der tyder paa — skal forsøge at naa til mere dybtgaaende Ændringer af Valgloven, hvad

Folketingsvalgene angaar, vil det være rimeligt at tage dette Spørgsmaal op, og saa vil jeg rigtignok meget ønske, at den Sag, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nu har rejst, maa finde større Interesse i det konservative Folkeparti end sidste Gang, da der her i det høje Folketing forelaa Forslag til Ændring af Valgloven, som dog i det mindste stillede en ikke uvæsentlig Begrænsning af Folketingsmændenes Antal stærkt i Udsigt. Den Gang vendte man sig fra tre Partiers Side og ikke mindst stærkt fra det konservative Folkepartis Side mod dette Forslag, men det var maaske Maaden, hvorpaa det skulde gøres, man var imod, saa jeg maa haabe, at man, naar man fra den Side vil Maalet, saa ogsaa maa finde Midlerne, saaledes at vi i den nærmeste Fremtid kan imødesee et Forslag til Begrænsning af Tallet, og jeg maa sige, at for mit Partis Vedkommende vil det finde al mulig Støtte, ogsaa vi ønsker at naa til en saadan Begrænsning i det Omfang, som det er muligt og forsvarligt.

Maa jeg takke for det Tilsagn, der fra forskellig Side er givet om at slutte sig til nærværende Lovforslag, saaledes at det paa Linie med de andre Forslag, der tilsigter Besparelse paa Statsbudgettet, kan gennemføres i en nær Fremtid.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Viggo Hansen: Jeg vil gerne give det foreliggende Lovforslag min ubetingede Tilslutning. Naar Regeringen foreslaar Reduktioner paa saa mange Omraader, er det ret naturligt, at man herindefra paa dette Omraade viser en god Villie til at være med til det Genrejningsarbejde, som er absolut paakrævet.

Ole Bjørn Kraft: Jeg maatte naturligvis være forberedt paa, at naar jeg holdt en Tale som den, jeg lige har holdt i dette høje Ting, vilde den møde Modsigelse, og jeg maa sige, at jeg ogsaa var indstillet paa, at den højtærede Indenrigsminister vilde behandle mig med den fine Form for Ironi, som Ministeren ved saa mange Lejligheder lader spille fra denne Talerstol, men jeg maa sige, at det forbavtede mig i høj Grad, at jeg ogsaa fra den højtærede Indenrigsminister skulde møde Udtalelser om min store Ungdom og ringe Anciennet i denne Sal.

Jeg formoder, at ethvert Medlem, der